

LÁSZLÓFFY ALADÁR

Zenetermek Európában

Égi klavicseballóra

*Ne higgy magyar a németnek,
Haydnal is hitegetnek,
Eszterházákat fogadnak,
te csak maradj úri rabnak,
több a rizspor, több a kotta,
a törököt kiszorítja
bármely koraesti
szablya a tyúkudvart neked szabja.*

Ének Igor hadairól

*Maraton után nem oly sokkal
Keveredtünk az angyalokkal.
Oszloprendek a növény fákban.
Zenetermek Európákban.
Tessék a lépcsőkön kerülve
jutni a magasba, az úrbe.
Tejút tatárnak, indusoknak,
a művészet fohászra szoktat.
Emelkedett halált remélnék
ugyanazok a vérző népek.
Lehanyaglanak a csatákban,
utána körbeülve égnek.
Hegedűtokok, csatabárdok,
finnugorok és longobárdok
kész hattyúraj, felszállni készen
a temetetlenebbik részen.*

Minden őrzi önmagát is

*Szimfonikus vízőzönben
minden elváltozik közben
s minden őrzi önmagát is,
minden átmenet és gát is.
Ne tedd elém azt a kottát,
amit szemem régen ott lát,
amit Gregorián-hangok
őriztek mint ősi rangot.
Csak amit még ehhez hallasz,
az nem ellensúly és ballaszt.
Billentyűkön, fuvolákon
ezt is hallom, ezt is látom.*

A csermely

*Meseszó csorog
mintha egy Grieg-melódia,
pedig még a patak
apró csipkés fjordjai is
messze vannak
tíz kövön átszalad
és tisztán délt lélegzik,
északot kiált a patak.
A manók tánca kavicsal keveredik
és tengerifűnek látszik
a más, a puha, a hínár,
a sás. Vajon még mi minden rejlik az erdők,
a tiszta tények világában? Törpék dúdolnak
Dunákban, Rajnáokban, patakokban,
a megfagyott szerelemben*

s a felszínen fészülködő szélben.
Ők szagok, muzsikák, egymással
szembejönnek Európa erdeinek
törpe, sötétzöld Szibériáiból.

Rokokó

Duplafedelű pillangókkal álmodott Wolfgang Amadeus,
kis parókáját alpesi szél cirógatta. Valahol messze, a tiroli
szabályokon túl éberem figyelte az apja.
Elképzelte, hogy a
cseregnyerek majd pénzt küld haza
akkori vámokon át,
elsejéken és ezredfordulókon.
Duplafedelű propeller nélküli repülőgépek
keverték az osztrák báránnyelű
tollát a párizsi széllel.

Aurora borealis

Nagy oroszlánok, skandinávok.
A címerek nem kandi sávok.
Az angyalok nem lengyelek.
Szállnak a Bachok, Händelek.
Áradnak baszkok, merovingek.
Császárnék hordtak hálóinget.
Szent palástokat hímzett Margit.
Mennyi muszlin felhő kavarg itt.
Lehanyaglanak Katalinra.
Mint orosz tél, leszakadt inga.

*Valaki angyalkórusokkal
nagy égi kart épít itt okkal.
Mire bányáink mind kihűlnek,
gyémántjaink megmenekülnek.
Mire hópelyheink kimúlnak,
nagy Hold süti a kéklő múltat.*

